

въ театрътъ на военнитѣ дѣйствии, то прѣди всичко трѣбва да мислимъ за опасноститѣ, но на всѣкой начинъ нѣмаме основание да очакваме тая нощъ нападение, понеже Турцитѣ не могатъ пѣкъ като сибѣтъ да надигнатъ върху главитѣ ни; а до това врѣме никой не бѣше забѣлѣжилъ да сѣ се явили Турци наблизо до Габрово; слѣдователно можете спокойно да спите.

Дѣйствително нощта премина безъ никакви приключения; обаче все бродяха въ главата ми различни не весели мисли и ми распяждаха сънѣтъ, тъй щото едва кѣдѣ сутринята можахъ да заспя. Но тогасъ единъ неочакванъ посѣтителъ ме разбуди. Той бѣше докторъ Анучинъ, главния лѣкаръ при болницата на девета дивизия.

— Извинете че ви разбудихъ тъй рано, — каза той, и като поглѣдна часѣтъ, който показваше на петъ, продължи да говори: — азъ ида при васъ за работа. . . . Да видите, нашата болница получи заповѣдъ незабавно да върви въ планината, и слѣдъ единъ часъ ние ще да нѣтуваме. . . . Азъ дойдохъ да ви попитамъ, какво мислите вие да правите, понеже по всѣка вѣроятностъ на Габрово предстои опасностъ. . . . Вие можете съ вашето отдѣление да дойдете такожде тамъ при насъ но главното е че ако и вие отпѣтувате отъ тука, то въ Габрово не ще остане нито единъ руски лѣкаръ. Докторъ Христовъ ще се натрупа съ работа въ своята болница, та ако дойдѣтъ и наши ранени, той не ще бѣде въ състояние да имъ помогне; заради това вие ще направите истинско благодѣяние ако останете тука. То е наистина малко опасно, понеже